

Mihail TĂNASE

ÎNGERUL FĂRĂ ARIPI

Copilărie, Adolescență, Maturitate

Ediție revăzută și adăugită

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

„Pe o stâncă să mă duceți, lângă Floarea cea de Colț”...

Testament

TELEVIZORUL COPILĂRIEI MELE

Părinții mei nu au fost bogați... Lucra doar tata ca tractorist la Ocolul Silvic, mama fiind casnică și mai tot timpul cu mine prin spitale. Nu am avut norocul celor de bani gata, care aveau mai mult decât își doreau. Țin minte că atunci când am început să înțeleg rostul lucrurilor din jurul meu, primul a fost televizorul de pe masă în care viața transmisă alb-negru pe calea undelor era tristă. Era televizorul Venus 5, un televizor pe lămpi care se strica frecvent. Cedau lămpile. Știu că cea mai scumpă lampă și greu de găsit era „lampa cu căciulă” PL 500, costa cam un sfert din salariul de atunci. Părinții mei mereu îl chemau pe „nea Mitică”, singurul depanator pe o rază de 30 de km. Locuia la câteva case de noi. Venea cu geanta ticsită de piese și în câteva minute televizorul funcționa din nou.

La acest tv am urmărit serialul „Tarzan”, cu actorul de origine română Johnny Weissmuller și desenele animate cu „Mihaela” și „Gopo”. Mai târziu tata a făcut contract la Cooperativă și a cumpărat televizorul pe circuite integrate „Olt 251”, la care urmăream Campionatele Mondiale și Europene de fotbal transmise de Televiziunea Bulgară, la fel Studioul X cu filme de acțiune, Star Trek, Planeta maimuțelor și meciurile Stelei în Liga Campionilor, care erau transmise pe Tvr 1. Asta până în 1980, când comuniștii au început să întrerupă curentul electric.

Tot în acea perioadă apăruseră pentru export televizoarele TELECOLOR. Un unchi care lucrase în Libia a adus unul de acolo și era tare mândru de el.

— Marine, adu-mi și mie unul pentru copii, l-a rugat tata când am mers în vizită la el.

— Nu pot, mă, nene, că mă leagă ăștia, a răspuns unchiul.

Întro zi tata a venit de la pădure și a așezat o folie transparentă de culoare verde peste ecranul televizorului și printre fumul gros al țigării spuse încet:

— Acum avem și noi televizor în culori...

LA LUMINA LĂMPII

Este seară. Luminile orașului alunecă ușor pe răcea-
la străzilor aproape pustii al sfârșitului de septembrie.
Laptopul clipește intermitent, amintindu-mi că astăzi
nu mi-am citit e-mailurile primite. Am deschis cartea
„Agonie și extaz” scrisă de Irving Stone și îmi amintesc
cât de mult am citit în copilărie la lumina lămpii...

Aveam o vecină care era învățătoare într-un sat vecin
și îmi aducea mereu cărți. Nimic nu-mi plăcea mai mult
decât să citesc. Și citeam continuu. Nu erau programe
de televiziune ca acum, internet sau altceva, iar curentul
electric era mai mult oprit.

Cărțile îmi umpleau timpul și singurătatea. Noaptea
de iarnă erau lungi și părinții mei aprindeau lampa mai
târziu pentru că nici gaz nu se găsea. „Șpaga” exista și
atunci pentru că trebuia să dai un bacșiș gras celui de la
Cooperativă ca să-ți dea gaz lampant. Ziua eram la școală,
iar seara mă băgam într-o pilotă și mă amestecam cu
personajele cărților mele: „Aventurile lui Tom Sawyer”,
de Mark Twain, „Cireșarii”, de Constantin Chiriță, „După
douăzeci de ani”, de Alexandre Dumas și multe altele.
Rupt de realitate, uitam neajunsurile de fiecare zi, dar
reveneam la realitatea crudă până când somnul îmi pune
plumb pe gene și mă cufundam într-o neființă tulbure.

Întro seară, când a venit tata de la pădure, m-a găsit
plângând în bezna din cameră.

— De ce plângi? — m-a întrebat el.

— Nu văd să citesc, tată...

În bazinul lămpii mai era gaz doar de un deget. Cu
gesturi largi a scos chibritul din buzunar și a aprins lampa
care a început să pâlpâie ușor.

— O să se stingă și nu mai vedem să mâncăm, i-a reproșat mama supărată.

— Asta e, ne culcăm nemâncați, i-a răspuns calm tata.

— Lasă băiatul să citească... Ia, mă, și citește...

VĂCUȚA ȘI CĂLUGĂRUL

După moartea mamei mele, eu cu Alina ne-am trezit singuri și cu gospodăria plină de orătănii: rațe, găște, curci, capră, măgar, vacă. Neștiutori în ale gospodăriei, am luat un vecin să ne ajute cu ele până când reușeam să le vindem.

În prima săptămână a murit capra, împunsă de vacă... Vecinul le legase prea aproape una de alta și a împuns-o. A treia săptămână a murit și măgarul. Dintrodată nu mai mânca, iar în final nu sa mai ridicat de jos și a murit. Doctorul veterinar a constatat că a fost înfometat în timp... Mai târziu aveam să aflăm că vecinul fura nutrețul și îl ducea la animalele unei rude de-a lui, iar nouă ne spunea că a potolit vietățile din curte.

Se apropia iarna și noi nu aveam nimic strâns pentru vacă. Știam că mama începea să strângă încă din vară, mergea la câmp, la pădure, cosea iarbă, o usca și făcea căpiță. La fel proceda după culesul porumbului. Tăia lujerii și îi făcea snopi, îi lega cu papură și apoi din aceștia făcea glugă din care pe timpul iernii da la animale să mănânce. Acum însă nu aveam adunat nimic. Atunci m-am gândit că nu e niciun loc mai bun în această lume pentru văcuță ca să iasă din iarnă decât în staulul mănăstirii. La vreo șapte km de locuința noastră este o mănăstire construită prin 1648 de Marele Vornic Dragomir.

Am vorbit cu pastorul mănăstirii, care cunoștea situația noastră și mi-a zis să o ducem acolo să o țină până dă colțul ierbi. A doua zi vecinul meu a legat vaca de ghioci și a dus-o la mănăstire.

Însă într-o dimineață geroasă de ianuarie ne-am trezit cu vaca la poartă. După câteva ore a venit un călugăr care ne-a spus că nu a văzut așa animal obraznic...

— O dat cu piciorul la ulcică și o fugit de la mulsoare, se văieta bietul călugăr. Am căutat-o toată pădurea... Starețul nost o bănuie că o venit acasă și m-o trimis după ea... Aici erai, dihanie, ăi?

După trecerea iernii, același călugăr ne-a adus-o înapoi cu un vițeluș lângă ea.